משום שיעורא ולאו שיעורא הוא האי לאו

שיעורא הוא כיון דלא שוו שיעורייהו להדדי

לא מצמרפי אלא לדידכו דאמריתו שיעור

משום הפלגה מה לי איתפלג בסכך פסול

מה לי אתפלג בסכך פסול ואויר אמר ליה

אביי ולמר נמי נהי דלא שוו שיעורייהו

בסוכה גדולה בסוכה קמנה מי לא שוו שיעורייהו א"ל התם לאו משום דשוו

שיעורייהו להדדי הוא אלא משום דליתיה

לשיעורא דסוכה הוא וכל היכא דלא שוו

שיעורייהו להדדי לא מצמרפי והתנן 🌣 הבגד

שלשה על שלשה יהשק ארבעה על ארבעה

העור חמשה על חמשה מפץ ששה על ששה

יותני עלה יהבגד והשק השק והעור העור

והמפץ מצמרפין זה עם זה התם כדקתני

מעמא אמר רבי שמעון מה מעם הואיל

וראוי לממא מושב כדתנן יהמקצע ימכולן

מפח על מפח ממא מפח על מפח למאי חזי

ואמר רבי שמעון בן לקיש משום רבי ינאי

הואיל וראוי 🤊 (ליטלו) על גבי החמור בסורא

אמרי להא שמעתא בהאי לישנא בנהרדעא

מתנו אמר רב יהודה אמר שמואל הסכך

פסול באמצע פוסל בארבעה מן הצד פוסל

בארבע אמות ורב אמר בין מן הצד בין

באמצע בארבע אמות תנן ®נתן עליה נסר

שהוא רחב ארבעה מפחים כשרה בשלמא

לרב דאמר בין באמצע בין מן הצד בארבע

אמות משום הכי כשרה אלא לשמואל דאמר

באמצע בארבעה אמאי כשרה הכא במאי

עסקינן מן הצד תא שמע ישני סדיניו

מצמרפין שני נסרים אין מצמרפין רבי מאיר

אומר נסרים כסדינין בשלמא להך לישנא

דאמר רב בין באמצע בין מן הצד בארבע

אמות מאי מצטרפין מצטרפין לד' אמות אלא

להך לישנא דאמר רב באמצע בארבעה

היכי דמי אי דאית בהו ד' למה להו אצמרופי

אי דלית בהו ד' קניא בעלמא נינהו לעולם

דאית בהו ארבעה ומאי מצטרפין מצטרפין

לארבע אמות מן הצד ת"ש יסככה בנסרין

של ארז שיש בהן ד' דברי הכל פסולה אין

. בהן ד' רבי מאיר פוסל ורבי יהודה מכשיר

לטעמיה דאמר אין מסככין בנסרים ומאי מנטרפין דקאמר רבי מאיר מנטרפין לארבע אמוח לשיעור סכך פסול: אלא ל**הך לישנא דאמר**

רב באמלע בארבעה טפחים. כדאשכחינהו רבה לרבנן דבי רב דאמרי הכי האי מלטרפין דרבי מאיר היכי דמי דבעי לירוף אי דאית בהו

ארבעה למה להו לירוף ואי דלית בהו ארבעה קנין בעלמא נינהו דהא רב הוא דאמר בשמעתא דלעיל בנסרים שאין בהן ארבעה דברי הכל כשרה. ולשמואל ליכא לאומובי מינה דשמואל לטעמיה דאמר בנסרים שאין בהן ד' מחלוקת ומוקי להא בנסרין שאין בהן ארבעה

ל) שבת עו. ע"ש עט. כלים פכ"ז מ"ב, ב) מעילה

יח.. ג) כלים שם מ"ד.

ימו, אם כל כיים בערוך], ד) ול"ל לטלאי כ"א בערוך],

ה) ולעיל יד.ן, ו) שם,

ו) שם: ולקמן לו., ה) [שייך לקמן ע"א], ט) [בגמרא

לקמן ע"מן, ש) ובגמו מ ורש"י וחוס' שם במעילה אימא שכן עמד לנוולה וע"ש שפירושו נוולה היא

לריגה.

מוסף רש"י

הבגד שלשה על שלשה. לטומאת מדרס

הוב ליעשות אב הטומאה

(שבת עו.). הבגד והשק

והעור

והמפץ מצטרפין זה

עם זה. הכגד שהוא מטמא ג' אלכעות על ג'

אלבעות, והשק שיעורו ד' טפחים על ד' טפחים, הבגד מלטרף לשק שקל

הימנו לארבעה על ארבעה.

וכן כל אחד ואחד מלטרף לקל הימנו, דשק מלטרף

לעור לחמשה על חמשה,

קם ב עם פל"ג הל' ג: ק' ג עם הלכה ד: קיא ד עם הלכה ג: קיב ה מיי פ״ה מהלי סוכה הלכה יד סמג עשיו מג טוש"ע א"ח סי מרלב סעיף א:

רבינו חננאל

משום שלא שוו בשיעורייהו, דאויר שיעורו בטפחים והסכך באמות, לפיכך לא מצטרפו, אלא לדידכו אידי ואידי טפחים נינהו. ולרבה נהי דלא שוו בסוכה גדולה, אבל בסוכה קטנה דאין בה אלא ז' טפחים הלא נפסלת סוכה קטנה כיון דהוי הויא ליה רובה דסוכה סכד פסול. ובטל המיעוט. סכן פסול, ובטל המיעוט, ונמצאת כאילו כולה סכך פסול וליכא לסוכה כלל. ואקשינו לרבה וכל היכא דלא שוו בשיעורייהו לא דלא שוו בשיעורייהו לא מצטרפי, ותנן במסכת כלים בפרק כ"ז הבגד מטמא משום שלשה על מטמא משום שלשה על שלשה למדרס, משום שלש על שלש לטמא מת, ו' על ו'. [פי'] הבגד מטמא בטפחים למדרס ובשיעור שלש אצבעות לטמא מת, והשק שיעור טומאתו בטפחים. ותנן במעילה פרק ד' בסופו, הבגד והשק השק והעור העור והמפץ, מצטרפין זה עם זה, הנה אע"ג דשיעור האי באצבעות ושיעור האי באבבעות ושיעור האי בטפחים דלא שוו בשיעורייהו ומצטרפי. ומשני רבה שאני התם דקא מפרש טעמא (בסוכה) [בסיפא], אמר ר' שמעון (בסיפאן, אמו די שמעון מה טעם הואיל וטמא מושב. ותנן בזה הענין . בכלים פרק כ״ז זה . הכלל כל שחיבר לו מן החמור ממנו טמא, . הקל ממנו טהור, המקצע מכולם טפח על טפח טמא. ומתמהינן טפח על טפח למאי חזי, ושנינן הואיל וראוי ליטלו על גבי חמור, דלא חייש להכי. בסורא מתנו כדאמרן, פוסל בג' סכד , פסול פוסל בד׳ טפחים, וכן הלכתא. בפומבדיתא מתנו, אמר רב יהודה אמר שמואל סכך פסול באמצע הסוכה בארבעה טפחים מן הצד בארבע אמות, ורב(ה) אמר בין באמצע בין מן הצד בד׳ אמות. ומקשינו אדשמואל טפחים כשרה. ומשני נסר מז הצד הוא. ומשני נטו מן הצו ההא, לפיכך הסוכה כשרה שאין נפסלת הסוכה מן הצד אלא בד׳ אמות. ת"ש שני אין מצטרפין, ר' מאיר אומר נסרים מצטרפין

כסדינין. בשלמא לרב מז

מצטרפין מצטרפין לד׳

הבגד ג' על ג'. משנה היא במסכת כלים פרק כ"ז [מ"ב] והכי מיתניא הבגד מטמא משום ג' על ג' למדרם ומשום ג' על

אלבעום על ג' אלבעום לעתא מח

דמרבינן לה פרק במה מדליקין (שבת דף כו:) מדכתיב והבגד דחזי לעניים אבל מדרם תלוי במידי דחזי לישיבה ובפחות מג' טפחים על ג' טפחים לא חזי אבל שה ועור ומפץ שוין למדרם ולטמא מת: רתבר עלה הבגרוהשקוהעורוהמפיןמצמרפיו זה עם זה. משנה היא פרק קדשי מזבח במסכת מעילה (דף יח.) וקתני סיפא א"ר שמעון מ"ט מפני שהן ראויין ליטמא במושב והכי תנן במעילה הבגד והשק השק והעור העור והמפץ מלטרפין דווקא כסדר הזה לפי ששיעורן קרובין זה לזה אבל בגד ועור או שק ומפץ דשיעורן רחוקים זה מזה אין מצטרפין ודוקא חמור מלטרף לקל ולא קל לחמור כדתנן התם במסכת כלים (פכ"ו מ"ג) היה עושה ב' מן הבגד ואחד מן השק שלשה מן השק ואחד מן העור ארבעה מן העור ואחד מן המפץ טהור חמשה מן המפץ ואחד מן העור ארבעה מן העור ואחד מן השק ג' מן השק ואחד מן הבגד טמא זה הכלל כל שחיבר לו מן החמור ממנו טמא מן הקל ממנו טהור ומתוך הכלל דחתה לרבויי משמע דלהו דוקה קתני מתניתין דמלטרפין כסדר הזה: בדתנן המקצע מכולן מפח.

משנה היא התם במסכת כלים (ג"ו שם מ"ד) דמאיזה מהם שיקלע טפח ויעשנו טלאי למרדעת של חמור טמא וה"ה דהוה מצי למימר הואיל ושוין לכי האי דתניא במסכת מעילה בסוף פ' קדשי מזבח (דף יח.) קילע מכולן ועשה מהן בגד למשכב שלש למושב טפח לאחיה כל שהוא כלומר לעשות טלאי למשכב כגון לכר או לכסת או לשאר דברים המיוחדים למשכב שיעור הטלאי ג' טפחים דומיא דלמושב טפח דהיינו לעשות טלאי למושב כגון למרדעת של חמור כדמוכח הכא וכן ההיא דתניא בתוספתא המקלע למשכב אין פחות משלשה ולמושב טפח ולמעמד כל שהוא ואותו מעמד היינו אחיזה דמעילה והתם מפרש מאי לאחיזה

אמר ריש לקיש שכן שעומד ונוולא במתניתא תנא הואיל וראוי לקוללי תאנים ופירש בערוך ראוי אותו משהו לחורגים כשהן מחליקין את המטוח של אריגה בסובין או בשום דבר כדי לחזק כורך משהו בגד על אלבע ומחליק את הטוי ואותו סמרטוט שעל אלבעו משמר אלבעו שאין החוט מחתכו ואותו שכורך באלבעו קרוי נוולא וראוי נמי לקוללי תאנים אותן שמבקעין את התחנים ומולחין חותן כורכין משהו על אנבען שלח ידבק

בשומו התאנים: גזרת תקרה שאפילו כולה מסוככת בנסרים כשרה. רבי יהודה קאמר לה דאית ליה [יד.] מסככין בנסרים: **רבי מאיר אומר אף נסרים**. מלטרפין לשיעור סכך פסול לפוסלה: ה"ג בשלמא להך לישנא דאמר רב בין באמלע בין מן הלד בארבע אמוח מאי מלטרפין כו'. דקא סלקא דעתך באמצע אאמר ולרב איבעי לן לאוקמה בנסרים שיש בהן ד׳ כדאוקי רב לעיל [שם] פלוגמייהו דרבי יהודה ורבי מאיר ורבי מאיר

משום שיעורה ולחו שיעורה הוה. דחרבע המות הוו שיעור לפסול ובפחות מכאן אינו שיעור לפסול ואין הטעם משום דופן עקומה אלא ג׳ לטמח מת השק ארבעה על ארבעה והעור חמשה על חמשה בך שיעורו לפסול הלכה למשה מסיני כשאר כל השיעורין: האי לאו ומפך ששה על ששה שוין למדרם ולטמא מת והשתא הבגד ג' שיעורא הוא כיון דלא שוו גרסינן. ולא גרסינן וכיון: אלא לדידנו

דאמריתו שיעורא דידהו משום הפלגה. דהא ארבעה דקאמריתו לא תנן להו במתניתין לענין סכך פסול והא סברא מנא לכו אתון היינו טעמייכו משום דבכל מקום חשובין ד׳ טפחים להיות מקום חשוב לעלמו אתם אומרים שאף זה מקום הוא לעלמו וחולך בסוכה זו לעשותה כשתים ואין דפנות להם מה לי איתפלג כו': בסוכה קטנה. ששיעורה מלומלם: מי לא שוו שיעורייהו. על כרחך אחד זה ואחד זה פסולה בג׳ טפחים דכיון דנפק מתורת לבוד חשיב לבצוריה לשיעוריה דסוכה וכיון דשוו שיעורייהו לענין שום סוכה ליצטרפי: א"ל המם. דשניהם פוסלין בה בג׳ לא משום דשוה שיעורן לפסול אלא משום דליתיה לשיעורה דסוכה: הבגד ג' על ג'. טפחים אם ייחדו למשכב הזב מטמא ליעשות אב הטומאה במשכב הזב או במדרקו: הבגד והשק. הואיל וממשן קרוב להיות שוה: מלטרפין. להשלים את הקל שאם אין בשק ד' הבגד שהוא חמור משלימו אבל השק אינו משלים הבגד החמור: שק. מנולה של עזים עשוי והוא עב יותר מן הבגד ואינו מגיע לעוביו של עור: וכן השק והעור מצטרפין. להשלים שק את שיעור העור: מה טעם. מלטרפין הואיל וראויין בשיעור אחד לטמא מושב הוב: כדתנו המהלע מכולו. מחחד מכל אלו קילע טפח על טפח. מקלע שמשויהו סביב סביב באזמל ומתהנו יפה אפילו אין בו אלא טפח על טפח טמא כדמפרש: הואיל וראוי ליטלו. לעשותו טלאי ע"ג מרדעת החמור כנגד בית מושב האדם וכיון דשוו שיעורייהו באחד מטומאות הזב ליעשות אב הטומאה מלטרפיו אף למדרם. ויש מפרשים המקלע מכולן יחד שחיבר קילועיהן שקילץ כל המינין ועשה מהן טפח על טפח ותפרן יחד והרחשון נרחה לי: בסורה מתנו להה שמעתא. דרב דאמר סכך פסול פוסל בד' באמלע: בהאי לישנא. דאמר לעיל [ע"א] דאשכחינהו רבה לרבנן דבי רב דיתבי וקאמרי לה: בנהרדעא

מתנו. דלה אמרה רב אלה שמואל ורב פליג עלה: באמלע בארבעה. דמקום חשוב הוא להפליג ולחוץ שאין הדפנות מועילות שוב זו לזו ונראות כשתי סוכות: מן הלד בארבע אמות. אבל פחות מכאן כשרה דמסלקינן להו בפחות מכאן בעקימת דופן ובלבד שישתייר הכשר סוכה בכשר אבל ארבע אמות לא אתמר בהו דופן עקומה: ורב אמר בין באמלע כו'. שוהו שיעורו לפסול: סנן נחן עליה נסר כו'. קא סלקא דעתך באמלע: שני סדינין מלטרפין. לשיעור סכך פסול לפסול הסוכה משום דבר המקבל טומאה: שני נסרים אין מלטרפין. לפוסלה משום

והעור למפץ לששה על והעור למפץ לששה על ששה, דהיינו לקל הימנו, אבל לא הקל עם החמור, הלכני מני להו הכי דלהכי מני להו הכי הבגד והשק השק והעור כו' מלטרפין זה עס זה (מעילה יח.). הואיל וראוי לטמא מושב. אם לירף משנים יחד לטלאי מרדעת של חמור כשיעורו לענין מושב הזב, אם קלע משנים מהן ותקן טפח על טפח לישב מיטמא ליה הטומאה במושב הזב ושבת שות.). ליטלו על גבי החמור. שאיט מקפיד אס הוא משני מינין (שם). שני סדינין מצטרפין. לארבעה טפחים לפסול בסוכה משום סכך פסול שסיכך בדבר טומאה, וסכך באמצע פוסל אין מצטרפין. לפוסלה,

דאפילו כולה דהפינו כונה מ בהן כשרה, ור' היא (שם).

רבינו חננאל (המשך) אמות בין באמצע בין מן הצד, אלא לשמואל באמצע למה לי מצטרפיז. מצטרפין פסול הוא, אי דלית בהו ד' קנים בעלמא נינהו. ומשני מאי מצטרפין דקתני, לעולם דאית בהו ד' טפחים. ומצטרפין לד' אמות מן הצד. ורב פפא אכרע׳ לה לשמעתא קמי הא, דכל יספונוא קבי הא, יכי היכא דהוו הנסרים ד׳ טפחים בין לר׳ מאיר ובין לר׳ יהודה איז מסככיז בהן משום גזרת תקרה, וכל היכא דלית בהו ג׳ על ג', כקנים בעלמא נינהו ולדברי הכל כשרה, אבל היכא דאית בהו ומג'ז ועד ד' פלוגתא דר' פוסל ור' יהודה מכשיר. והלכה כר׳ יהודה. ת״ש סיככה בנסרים שיש בה ד' טפחים d),

א) חסר כאן ול"ל ד' פסולה ור"י מכשיר ומודה ר"מ וכו'.